

Наразі, Україна страждає на безпрецедентну кризу стосовно робочої сили на ринку праці. Це, безумовно, пов'язано в першу чергу з умовами працевлаштування та рівнем оплати праці. Нещодавні зміни стосовно розподілу державного бюджету України були спрямовані на значне підвищення заробітної плати. Тобто, статтею 8 Закону України «Про державний бюджет України на 2018 рік» визначено, що з 1 січня 2018 року мінімальна заробітна плата у місячному розмірі становить – 3,723 гривень; у погодинному розмірі – 22,41 гривні. Відповідно до податкового законодавства, це призвело до збільшення розміру місячного податку, податкової соціальної пільги, мінімального страхового внеску ЄСВ тощо. Таким чином, відбувається так звана «підміна понять», коли ніби то створені покращені умови, але насправді сформоване підґрунтя задля порушень норм чинного трудового законодавства. Одним з яскравих прикладів слугує використання статті 56 КЗпП, в якій зазначено: «за угодою між працівником і власником або уповноваженим ним органом може встановлюватись як при прийнятті на роботу, так і згодом неповний робочий день або неповний робочий тиждень. На прохання вагітної жінки, жінки, яка має дитину віком до чотирнадцяти років або дитину-інваліда, в тому числі таку, що знаходиться під її опікуванням, або здійснює догляд за хворим членом сім'ї відповідно до медичного висновку, власник або уповноважений ним орган зобов'язаний встановлювати їй неповний робочий день або неповний робочий тиждень». Даною нормою визначено, перед яким колом осіб-працівників власник або уповноважений ним орган має зобов'язання встановити неповний робочий день або неповний робочий тиждень. Відповідно до чинного законодавства, а саме статтею 50 КЗпП чітко визначено, що нормальна тривалість робочого часу працівників не може перевищувати 40 годин на тиждень. Отже, згідно з вищезазначеними нормами будь-який працівник має право звернутися до власника або уповноваженого ним органу з проханням про переведення його на неповний робочий день або тиждень. Відповідно, оплата праці за даних умов є меншою, аніж та, що визначена посадовим окладом. Надалі, зі зменшенням заробітної платні зменшується розмір податку, який необхідно сплатити. Отже, відповідно до трудового договору працівник має працювати за неповним робочим днем або тижнем, а фактично працює 40 годин на тиждень. Таким чином, відбувається пряме порушення норм як трудового законодавства, що стосується порушення трудових прав працівника, так і господарського законодавства з боку власника підприємства.

Як підсумок, на мою думку, необхідно на законодавчому рівні закріпити вичерпний перелік осіб-працівників, які мають право працювати за неповним робочим днем або тижнем. А також, головною проблемою залишається контроль за порушеннями норм чинного трудового законодавства та встановлення відповідальності за них. Адже трудові правовідносини завжди становили і становлять основу суспільного ладу в нашій країні та потребують особливої уваги.

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН
ФАКУЛЬТЕТУ № 4**

УДК 347.922

Артем Олексійович МІХНОВ,
курсант групи Ф4-401 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук Степаненко Т. В.*

НЕПРЯМІ ПОЗОВИ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

15 грудня 2017 року набрав чинності Закон України № 2147-VIII «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», яким запроваджено нову редакцію ГПК України. Норми оновленого ГПК України містять положення, спрямовані на вдосконалення правового регулювання подання і розгляду судом так званих непрямих (похідних) позовів.

Відповідно до п. 12 ч. 1 ст. 20 ГПК до юрисдикції господарських судів відносяться справи у спорах між юридичною особою та її посадовою особою (у тому числі посадовою особою, повноваження якої припинені) про відшкодування збитків, заподіяних юридичній особі діями (бездіяльністю) такої посадової особи, за позовом власника (учасника, акціонера) такої юридичної особи, поданим в її інтересах.

Аналіз положень ГПК України дає можливість визначити наступні процесуальні особливості судового провадження у зазначеній категорії справ. Так, позивачем є юридична особа, в інтересах якої подано позов, проте право подання прямого позову до суду надано власнику (учаснику, акціонеру) юридичної особи, якому належить 10 і більше відсотків статутного капіталу товариства (крім привілейованих акцій), або частка у власності юридичної особи якого становить 10 і більше відсотків. Ці особи в процесі займають процесуальне положення органів та осіб, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб (а не представника відповідної юридичної особи, як це було передбачено в попередній редакції ГПК України). Особи, які пред'явили похідний позов мають право укладати мирову угоду по справі. Не підтримання юридичною особою, в інтересах якої подано похідний позов, не є підставою для залишення такого позову без розгляду. Юридична особа-позивач, в інтересах якої подано позов не вправі здійснювати свої процесуальні права та обов'язки без згоди власника (учасника, акціонера), який подав позов. Посадова особа, до якої пред'явлений позов, не вправі представляти юридичну особу та призначати іншу особу для представництва юридичної особи в даній справі.

У справах за непрямыми позовами відмова від позову, зменшення розміру позовних вимог, зміна предмета або підстави позову, укладення мирової угоди, відмова від апеляційної або касаційної скарги, заяви про перегляд рішення суду

за нововиявленими або виключними обставинами можлива лише за письмовою згодою всіх власників (учасників, акціонерів), які в даній справі діють в інтересах юридичної особи.

Також, до особливостей судового провадження у таких справах можна віднести вимоги ч.7 ст. 30 ГПК щодо виключної підсудності такої категорії справ – за місцезнаходженням юридичної особи, а також вимоги ст. 122 ГПК щодо офіційного оприлюднення оголошень у таких справах. Зокрема, ухвала про відкриття провадження у справі та інформація про відкладення розгляду справи або оголошення перерви в засіданні підлягають оприлюдненню судом на офіційному веб-порталі судової влади України.

Одержано 17.04.2018

УДК 374

Вадим Олександрович ГОВОР,
курсант групи Ф2-204 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук Бортнік О. Г.*

ЗМІНА ПОЗОВУ ПРО ЗАХИСТ ПРАВА СПОЖИВАЧА НА ТОВАР НАЛЕЖНОЇ ЯКОСТІ

Відповідно до ст. 49 ЦПК України позивачеві надано право змінити позов. Позивач вправі збільшити або зменшити розмір позовних вимог до закінчення підготовчого засідання або до початку першого судового засідання, якщо справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження. До закінчення підготовчого засідання позивач має право змінити предмет або підстави позову шляхом подання письмової заяви. Отже положення чинного законодавства передбачають, що можна змінити або предмет, або підстави позову. Утім чинне законодавство та судова практика передбачають можливість та необхідність зміни обох елементів позову

Прикладом може слугувати позов споживача про захист права на отримання товару належної якості (ст. 4, 8 Закону України «Про захист прав споживачів»). Основним змістом правовідносин, що виникають з роздрібного договору купівлі-продажу, є передача-отримання товару визначеної якості. Передача споживачеві товару неналежної якості свідчить про порушення продавцем свого обов'язку та порушення суб'єктивного права покупця на отримання товару належної якості, яке й підлягає захисту.

Правомочність споживача у зазначеній ситуації є способом захисту права на отримання товару належної якості, а при пред'явленні позову – є його предметом. Споживач може на свій вибір вимагати пропорційного зменшення ціни товару, безоплатного усунення недоліків товару або відшкодування понесених витрат на усунення недоліків товару. У разі виявлення протягом встановленого гарантійного строку істотних недоліків, які виникли з вини виробника товару (продавця, виконавця), або фальсифікації товару, підтверджених за необхідності висновком експертизи, споживач, в порядку та у строки, що встановлені законодавством і на підставі обов'язкових для сторін правил чи договору, може вимагати від продавця або виробника розірвання договору купівлі-продажу та повернення сплаченої за товар грошової суми або заміни товару на такий же товар або на аналогічний, з числа наявних у продавця (виробника), товар.

Правомочність споживача вимагати пропорційного зменшення ціни відповідає способу захисту у вигляді односторонньої зміни правовідносин, інша правомочність покупця – припиненню правовідносини купівлі-продажу. Умовою одночасної зміни предмета та підстав позову, який є засобом захисту права споживача на отримання товару належної якості, а можливо й заміни відповідача, є незмінність відповідного права, тобто, збереження позовом своєї внутрішньої тотожності. В залежності від зміни обставин, споживачем обирається і спосіб захисту права. Відповідно, в процесі вирішення справи замінюється предмет позову, доповнюється чи уточнюється підстава позову, що не впливає на тотожність відповідного позову та спору. Порушення внутрішньої тотожності позову може мати місце лише тоді, коли зі зміною його елементів змінюється суб'єктивне право чи інтерес як предмет судового захисту.

Таким чином, зміна елементів позову тягне зміну позову, а не його заміну, за умови збереження позовом своєї внутрішньої тотожності. Внутрішня тотожність позову визначається незмінністю спірного права або інтересу, що є предметом спору. У таких випадках одночасну зміну предмету та підстав позову можна визнати допустимою.

Одержано 17.04.2018

УДК 377.122(477)

Вікторія Юрїївна ЦЕБИНОГА,
курсант групи Ф1-302 ХНУВС

*Науковий керівник: професор кафедри цивільно-правових дисциплін
факультету № 4 ХНУВС доктор юридичних наук, професор Сліпченко С. О.*

ЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ВОГНЕПАЛЬНА ЗБРОЯ»

Актуальність обраної теми зумовлена стрімким розвитком суспільних відносин, зокрема, у сфері цивільного права. Взяття Україною курсу на євроінтеграцію та зобов'язання привести у відповідність чинне українське законодавство у відповідність до законодавства країн ЄС не може оминути питання визначення дефініції «вогнепальна зброя» в Україні у сфері цивільно-правових відносин.

Проблематикою визначення поняття вогнепальної зброї в Україні займалися та продовжують займатися провідні вчені з різних галузей права. У сфері адміністративного права була захищена дисертація О. М. Бокієм «Адміністративно-правовий режим обігу зброї в Україні», у сфері криміналістики та балістики: П. Д. Біленчук, А. В. Кофанов,